

@import url(/.././../css/coj/jur.css)201806080471931452018/C

221/041262018CJC22120180625SV01SVINFO_JUDICIAL201802163531

Mål C-126/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungern) den 16 februari 2018 – Dalmandi Mez?gazdasági Zrt. mot Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

C2212018SV310120180216SV00043153

Begäran om förhandsavgörande framställd av Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungern) den 16 februari 2018 – Dalmandi Mez?gazdasági Zrt. mot Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Mål C-126/18)

2018/C 221/04Rättegångsspråk: ungerska
Hänskjutande domstol

Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i det nationella målet

Klagande: Dalmandi Mez?gazdasági Zrt.

Motpart: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Tolkningsfrågor

1)

Ska en medlemsstats rättspraxis anses vara förenlig med bestämmelserna i unionsrätten, enligt rådets direktiv 2006/112/EG (1)(nedan kallat mervärdesskattedirektivet) (särskilt mot bakgrund av dess artikel 183) och med effektivitetsprincipen, principen om direkt effekt och likvärdighetsprincipen, när man enligt denna rättspraxis, vid en granskning av de relevanta bestämmelserna på området dröjsmålsränta, utgår från premissen att den nationella skattemyndigheten inte har gjort sig skyldig till någon överträdelse (underlåtelse) – det vill säga inte har varit i dröjsmål avseende utbetalning av icke återbetalbar mervärdesskatt avseende förvärv som inte betalats av de beskattningsbara personerna – eftersom de nationella bestämmelser som står i strid med unionsrätten var i kraft vid den tidpunkt då den nationella skattemyndigheten fattade beslut och EU-domstolen först mycket senare angav att det kriterium som angavs i dessa nationella bestämmelser inte var förenligt med unionsrätten? I nationell praxis betraktades således tillämpningen av detta i nationell rätt fastställda rekvisit som rättsenligt, trots att det var oförenligt med unionsrätten, tills den nationella lagstiftaren formellt upphävde det.

2)

Ska en medlemsstats praxis anses förenlig med unionsrätten, särskilt bestämmelserna i mervärdesskattedirektivet (särskilt mot bakgrund av dess artikel 183) samt likvärdighetsprincipen, effektivitetsprincipen och proportionalitetsprincipen, när medlemsstaten enligt denna praxis, vid prövningen av relevanta bestämmelser på området dröjsmålsränta, gör en åtskillnad mellan, å ena sidan, en situation där den nationella skattemyndigheten med stöd av de nationella bestämmelser

som då var ikraft – vilka dessutom var oförenliga med unionsrätten – inte har återbetalat skatten, och, å andra sidan, en situation där myndigheten i strid med dessa nationella bestämmelser inte har återbetalat skatten, och medlemsstaten när det gäller storleken på dröjsmålsräntan på den mervärdesskatt vars återbetalning inte har kunnat begäras inom en rimlig tidsperiod till följd av ett kriterium i nationell rätt som EU-domstolen förklarat oförenligt med unionsrätten gör skillnad mellan två olika perioder, såtillvida att

de beskattningsbara personerna, under den första perioden, endast har rätt att uppbära dröjsmålsränta med en räntesats motsvarande den basränta som tillämpas av centralbanken, med beaktande av att de ungerska skattemyndigheterna, eftersom ungerska bestämmelser som är oförenliga med unionsrätten fortfarande var ikraft vid den tidpunkten, inte handlat på ett rättsstridigt sätt genom att inte tillåta betalning, inom en rimlig tidsfrist, av den mervärdesskatt som ingår i fakturorna, medan

under den andra perioden, ränta ska betalas motsvarande två gånger den basränta som tillämpas av centralbanken – som för övrigt är tillämplig för att undvika förseningar enligt den berörda medlemsstatens lagstiftning – endast för den försenade betalningen av den dröjsmålsränta som motsvarar den första perioden?

3)

Ska det anses förenligt med unionsrätten, med artikel 183 i mervärdesskattedirektivet och med effektivitetsprincipen att en medlemsstat som utgångsdatum för beräkningen av upplupen dröjsmålsränta (sammansatt ränta eller ränta på ränta) i enlighet med medlemsstatens motsvarande bestämmelser för försenad betalning av dröjsmålsränta på innehållen skatt i strid med unionsrätten (ränta på mervärdesskatt, i detta fall återbetalning) inte tillämpar det datum då ränta på mervärdesskatt börjar löpa (återbetalning), utan en senare tidpunkt, i synnerhet med beaktande av att kravet på ränta på innehållen skatt som inte återbetalats i strid med unionsrätten utgör en subjektiv rättighet som följer direkt av själva unionsrätten?

4)

Ska det anses förenligt med unionsrätten, med artikel 183 i mervärdesskattedirektivet och med effektivitetsprincipen att en medlemsstat handlar så att en beskattningsbar person måste framställa en självständig begäran i händelse av krav på upplupen ränta på grund av dröjsmål från skattemyndighetens sida, medan i andra fall av krav på dröjsmålsränta någon sådan självständig begäran inte föreskrivs för att ränta ska beviljas på skattemyndighetens eget initiativ?

5)

För det fall förevarande fråga ska besvaras jakande: Är det förenligt med unionsrätten, med artikel 183 i mervärdesskattedirektivet och med effektivitetsprincipen att en medlemsstat handlar så att beviljande endast får ske av sammansatt ränta (ränta på ränta) motsvarande försenad betalning av ränta på innehållen skatt i strid med unionsrätten enligt förklaring av EU-domstolen (ränta på mervärdesskatt, i detta fall återbetalning) om den beskattningsbara personen inger en extraordinär begäran genom vilken ränta inte konkret begärs, utan beloppet motsvarar förvärv som inte betalats som ska erläggas just vid tidpunkten för upphävandet i den interna rättsordningen av den bestämmelse i medlemsstaten som stred mot unionsrätten som föreskrev en skyldighet att hålla inne mervärdesskatten på grund av denna uteblivna betalning, även om den ränta på

mervärdesskatt som utgör grunden för kravet på den sammansatta räntan i den del det avsåg deklarationsperioder före den extraordinära begäran redan förfallit till betalning och fortfarande inte hade betalats?

6)

För det fall föregående fråga ska besvaras jakande; Är en medlemsstats praxis förenlig med unionsrätten, med artikel 183 i mervärdesskattedirektivet och med effektivitetsprincipen, när denna praxis leder till en förlust av rätten att uppbära sammansatt ränta (ränta på ränta) motsvarande dröjsmål med betalningen av räntan på innehållen skatt i strid med unionsrätten enligt EU-domstolens förklaring (ränta på mervärdesskatt, i detta fall återbetalning) för de krav på ränta på mervärdesskatt som inte rör den deklarationsperiod avseende mervärdesskatt som berörs av den preklusionsfrist som fastställts för att inge en extraordinär begäran, eftersom denna ränta ska anses ha förfallit tidigare?

7)

Ska en medlemsstats praxis anses förenlig med unionsrätten och med artikel 183 i mervärdesskattedirektivet (särskilt med beaktande av effektivitetsprincipen och karaktären av den subjektiva rättigheten att kräva ränta för den skatt som felaktigt tagits ut och som inte återbetalats) om medlemsstaten genom denna praxis slutgiltigt fråntar en beskattningsbar person möjligheten att kräva ränta på innehållen skatt enligt en nationell bestämmelse som senare fastställts stå i strid med unionsrätten och som förbjöd krav på mervärdesskatt avseende bestämda förvärv som inte betalats på så sätt att

—

[enligt denna praxis] kravet på ränta inte ansågs grundat vid den tidpunkt då fordran kunde ställas på [återbetalning] av skatten, med hänvisning till att den bestämmelse som senare förklarades strida mot unionsrätten ännu var giltig (på den grunden att det inte hade skett någon försening och att skattemyndigheten endast hade tillämpat den lagstiftning som var i kraft),

—

och senare, när den bestämmelse som begränsade rätten till återbetalning och förklarats oförenlig med unionsrätten hade upphävts i den interna rättsordningen, preskription ansågs föreligga [enligt denna praxis]?

8)

Ska en medlemsstats praxis anses förenlig med unionsrätten, med artikel 183 i mervärdesskattedirektivet och med effektivitetsprincipen om enligt denna praxis möjligheten att göra anspråk på dröjsmålsränta som ska betalas på den ränta på mervärdesskatt (återbetalning) som avser den beskattningsbara personen för den skatt som inte återbetalats vid den tidpunkt då den ursprungligen kunde begäras enligt en bestämmelse i den inhemska rätten som senare förklarades oförenlig med unionsrätten, för hela perioden mellan 2005 och 2011, är avhängig av att den beskattningsbara personen befinner sig i en situation då vederbörande kan begära återbetalning av mervärdesskatten för den beskattningsperiod under vilken den nationella bestämmelse som stred mot den aktuella unionsrätten upphävdes i den nationella rättsordningen (september 2011), även om betalningen av räntan på mervärdesskatten (återbetalning) inte skulle ha skett före denna tidpunkt och inte heller skett därefter, före den tidpunkt då talan väcktes vid den nationella domstolen?

(1) Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 2006, s. 1).